

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 3-A DIN POST

(a Sfintei Cruci)

LUAREA CRUCII ȘI URMAREA LUI HRISTOS

SF. IER. SOFRONIE,
PATRIARHUL IERUSALIMULUI

Crucea, în antichitate, era semn de dispreț; pe ea se răstigneau răufăcătorii, oamenii de jos, sclavii în special. Ea era un blestem pentru urmașii celui răstignit și o desconsiderare pentru toate generațiile de după el. Mântuitorul Hristos, vărsându-și pe Cruce sângele Său nevinovat, a transformat Crucea în altar de jertfă, izvor de har și mijloc de mântuire. Prin Sfânta Cruce am ajuns să fim moștenitori și să putem deveni fii ai Împărăției cerurilor care nu este mâncare și băutură, petrecere și dezmăț, ci „dreptate, pace și bucurie în Duhul Sfânt...” (Romani 14, 17).

Să nu uităm însă că Sfânta Cruce ne va fi întărire în credință, mângâiere, speranță, numai în măsura în care îi acceptăm înțelesul ei de jertfă, lepădare de sine și urmare a lui Hristos, așa cum citim în pericopa evanghelică de astăzi: „Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie” (Marcu 8, 34). Suntem chemați, așadar, la bucurie și mângâiere, dar alungând comoditatea, lenea, răutatea și egoismul, arătând în schimb dragoste de nevoiță, cinste, spirit de sacrificiu, curaj misionar. În acest sens trebuie înțeleasă chemarea Mântuitorului din Evanghelia de astăzi, adică să nu mai fim egoiști, pasivi sau chiar complici la cele rele, ci altruiști, săritori spre tot ce este bun, gata de orice sacrificiu în slujba binelui. În felul acesta, Crucea nu ne mai apare ca ceva înfricoșător, trist, deprimant, ci simbol al curajului, al nădejzii și al bucuriei nesfârșite.

Marea înșelăciune a diavolului este a ne face să credem că putem să-I urmăm lui Hristos fără a avea lepădare de sine, păstrând cât mai multe din cele ale omului vechi. Foarte mulți se cred

LUAREA CRUCII ȘI URMAREA LUI HRISTOS

Astăzi, cu ajutorul bunului Dumnezeu, am ajuns în Duminica a 3-a din Sfântul și Marele Post al Paștilor care este numită și Duminica Sfintei Cruci. Această Duminică a fost rânduită de Biserică la mijlocul Postului Mare pentru a întări duhovnicește pe credincioși în urcușul lor spiritual spre Înviere. Astăzi ni se pune înaintea noastră și de viață făcătoare Cruce ca să ne îmbărbăteze, să ne sprijine, să ne aducă aminte de Pătimirile Mântuitorului Hristos și să ne mângâie.

Dacă Dumnezeu a fost răstignit pentru noi, oare nu trebuie ca și noi să ne ostenim mai mult pentru El? Nevoințele noastre ni se ușurează când ni se aduce aminte de nădejdea slavei ce ni s-a dat prin Cruce.

următori ai lui Hristos, când de fapt drumul lor este împotriva Lui. Mulți fug de Cruce dar se laudă că au Crucea, vorbesc de răstignirea trupului lor, când de fapt „ei răstignesc loruși, a doua oară pe Fiul lui Dumnezeu și-L fac de batjocură” (Evrei 6, 6).

Alții nu vor să audă de luarea Crucii și de urmarea lui Hristos, nici de chemarea la ucenicie. Aceștia fug de Cruce pentru că îi deranjează prezența ei și n-o mai suportă. Au necazuri și supărări, ca orice om, dar n-au Cruce, pentru că Cruce au doar aceia care-L au pe Hristos. Dar, lepădarea de sine și purtarea Crucii nu se reduc la aspectul

lor negativ. Ele nu înseamnă sărăcie și chin, ci bogăție și fericire mai presus de orice cuvânt omenesc. Nu rămâne un gol în locul „sinelui” pe care l-am lepădat, ci în acest loc își face sălaș Hristos.

Dintru început adevărații creștini cinstesc Sfânta Cruce. Sfântul Eftrem Sirul îndemna pe creștini zicând: „Nu uitați să purtați Crucea cu voi, în orice timp, în orice ceas și în orice loc. Să nu începeți nimic fără ea...”. Prin puterea Crucii lui Hristos ne ferim de patimi și de ispitele celui rău, ne învrednicim să ne închinăm dumnezeieștilor Pătimiri și Învierii celei purtătoare de viață. ❖

Părintele Adrian Chiriță

MUTAREA MOAȘTELOR SFÂNTULUI LUCA AL CRIMEEI

Catedrala Sfânta Treime din Simferopol

Biserica Ortodoxă din Ucraina a hotărât canonizarea Sfântului Ierarh Luca, arhiepiscopul Crimeei în noiembrie 1995, iar la 17 martie 1996 moaștele sale au fost deshumate, fiind mutate cu mare alai la 20 martie 1996 în Catedrala Sfânta Treime din Simferopol. Puțin mai târziu, la 25 mai 1996, și Sinodul Bisericii Ortodoxe Ruse îi recunoaște sfințenia.

Despre aceste evenimente, mai puțin cunoscute, aflăm din partea finală a filmului „Viața Sfântului Luca al Crimeei” (youtube) pe care vă invităm să-l vizionați. Transcriem ultima parte a acestui film.

“În conștiința poporului, Arhiepiscopul Luca era sfânt. O comisie specială s-a ocupat de viața, munca și minunile sale. În noiembrie 1995 prin hotărârea Bisericii Ortodoxe din Ucraina a fost proclamat ca sfânt. A fost scrisă o slujbă specială și i s-a sfințit icoana. Arhiepiscopului Lazăr de Simferopol și Crimeea i s-a dat permisiunea de a purcede la mutarea moaștelor sale.

Părintele Vasilios Marusiak, arhidiacon al catedralei mitropolitane Sfânta Treime din Simferopol, Crimeea povestește: „Când a venit ceasul să fie proslăvit Sfântul Luca, autoritățile bisericești au hotărât să se facă deshumarea marelui nostru sfânt. Cei prezenți s-au minunat de măreția sfințeniei lui. Ne folosim de acest prilej pentru a spune că acest eveniment a fost pentru noi ceva neobișnuit de special. Înainte să începem deshumarea, trei zile înainte consecutiv am săvârșit Liturgia Darurilor mai înainte sfințite, pentru că acest eveniment a căzut în Postul Mare. Am făcut rugăciuni îndelungate ca Dumnezeu și Sfântul Luca să ne ajute în această lucrare. Primul care a luat lopata și a început să sape a fost însuși Arhiepiscopul nostru Lazăr, apoi au continuat preoții.

Pe toată durata acelei zile a fost timp urât

și ploua neîncetat. Când am ridicat din mormânt în cântări de psalmi trupul Sfântului, vremea cea rea s-a schimbat și s-a așternut o liniște adâncă, umplând locul de nespusă mireasmă. În această atmosferă de pace, cântând, am mutat moaștele Sfântului Luca în biserica ce era în apropiere de locul înmormântării lui. Puțin mai departe se aflau și câțiva demonizați care au început să strige „Sfinte Luca nu ne chinui!”.

Când am făcut după trei zile mutarea sfințelor moaște în catedrală, era din nou vreme rea. La ora când procesiunea înainta pe străzile orașului, în fața ochilor noștri s-a deschis cerul, norii s-au risipit și a strălucit soarele. A fost o priveriște de neuit. Tuturor - erau mai mult de 40.000 de oameni - le-a făcut o impresie de neșters, și toți ne-am unit într-o înflăcărare de iubire pentru Sfântul Luca, și psalmodiind cu mare emoție am ajuns la biserică. Au fost prezenți Mitropolitul Kievului Vladimir,

Când sunteți jigniți, smeriți-vă și răbdați în liniște!

Dacă ne-am vedea atunci când ne înviforează mânia, când revărsăm blesteme, cum ne-am mai rușina de noi înșine! Vedeti, toți oamenii care sunt martorii enervării și ai mâniei noastre, care aud înjurăturile și blestemele noastre, ne găsesc urâți și respingători, dar noi nu ne dăm seama.

Ei bine, dacă nu putem să ne vedem, măcar atunci când vedem pe cineva care se mânie, se ceartă, înjură, se bate, în loc să-l osândim, mai bine să ne închipuim că suntem în locul lui și să ne gândim: „Nu cumva și eu arăt la fel de urât când mă mâni, mă cert și răspund cu ocări la ocări?” Și de atunci înainte ne va fi rușine să ne certăm, să ne mâniem, să ocărăm și să ne batem.

Dar cum răspundeau la jigniri toți

mulți arhieri și preoți, membri ai guvernului și o mulțime de oameni. Pomenirea s-a stabilit să se facă pe 11 iunie, comemorarea adormirii sale. Astfel, încă un sfânt s-a adăugat șiragului marilor sfinți doctori și tămăduitori ai Bisericii noastre.

Arhiepiscopul Lazăr de Simferopol și Crimeea spune: „Viața Sfântului Luca nu poate decât să emoționeze orice suflet. A fost cu adevărat mare și ca păstor și ca om de știință. A trăit în momente foarte grele ale Bisericii noastre, și ne-a dovedit cu viața lui că un om de știință poate să fie și adânc credincios. A pornit ca un simplu medic de țară, și a evoluat ca faimos chirurg, care își va vindeca bolnavii cu înalta sa erudiție. Noi credincioșii știm foarte bine că nu a fost numai abilitatea sa, ci și marea credință pe care o avea în Dumnezeu. El însuși accentua bolnavilor când îi opera că: „Nu este mâna mea care operează, ci Însuși Dumnezeu operează și vindecă.” Aici în Simferopol și-a dus slujirea timp de mulți ani și a ajutat mii de oameni care și-l amintesc cu recunoștință. A fost un om al dragostei, un suflet nobil, o inimă mare. Este deosebit faptul că la deshumarea moaștelor sale, paradoxal, în timp ce trupul i se dezintegrase, inima i-a fost găsită intactă. Nu s-a supus legilor stricăciunii. Se pare că și natura a respectat această inimă plină de dragoste adevărată.”

Sfântul Luca a iubit, s-a luptat, a suferit, a obosit, s-a primejduit, a îndurat și a fost prigonit, lăsându-le creștinilor căsătorii și necăsătorii un model limpede de imitare a lui Hristos. Ca și marele Pavel, pe toate le-a considerat gunoaie, ca să-l câștige pe Hristos. ❖

dreptii și sfinții? Când erau ocărâți și defăimați, când erau clevețiți, ei își păstrau liniștea. De ce? Fiindcă se simțeau nevinovați - iar dacă se simțeau nevinovați, pentru ce să se enerveze?

Voi să nu jigniți pe nimeni. Când sunteți jigniți, smeriți-vă și răbdați în liniște. Gândiți-vă că cel ce vă jignește are dreptate, fiindcă în multe privințe suntem păcătoși înaintea lui Dumnezeu, am făcut multe lucruri rele, pentru care am și meritat pedeapsă.

Chiar dacă jignirea nu este pe potriva păcatelor pe care le-am săvârșit, plecați-vă capul și ziceți: „Dumnezeule! Păcătos sunt și vrednic de toate jignirile”. Și se va liniști inima voastră, și se va liniști și cel ce vă jignește. (Sf. Luca al Crimeei - „La porțile Postului Mare. Predici la Triod”) ❖

AȘA CUM I-A FOST VIAȚA, AȘA ȘI PLECAREA

Sunt mai bine de 25 de ani de când îl cunosc pe Ion Gheorghe Vergu, de când, aproape zilnic, pașii dânsului se îndreptau, ca și în copilărie, și mai apoi în toată viața sa, spre biserică. Familia Vergu, o veche familie de bucureșteni, a fost prezentă în biserica noastră încă de la întemeierea comunității.

În Duminica Sfântului Grigorie Palama, fidel tradiției românești, Ion Gheorghe Vergu s-a grăbit să vină la biserică ca să-I aducă lui Dumnezeu rugăciunea de laudă, de mulțumire și de cerere. A ascultat cu evlavie psalmii Utreniei și în timpul troparelor, discret, și-a dat sufletul, lăsând în biserica noastră multă tristețe.

La 82 de ani era o adevărată pildă de statornicie în credință. Dumnezeu l-a iubit și l-a chemat la cele veșnice din locașul în care ca paraclisier l-a slujit pe Dumnezeu cu sufletul curat ca de copil. Se spune că este o strânsă legătură între felul în care îți duci viața și modul în care ți-o închei. Și-a încheiat-o aici, în sfântul lăcaș, din care a fost nelipsit și pe care l-a iubit toată viața.

Când mă gândesc la dânsul, mă năpădesc o mulțime de amintiri frumoase. Era blând,

respectuos, vrednic și priceput, smerit și ascultător. Așa ne-a slujit toată viața. A fost un adevărat credincios, fidel bisericii noastre. Ani de-a rândul a fost consilierul bisericii, fiindu-ne alături în toate lucrările. La cei 82 de ani ai săi, avea încă un suflet de copil. Și cum anii omului sunt 80, Dumnezeu l-a luat ca să nu fie povară nimănu. Cât de bun este Dumnezeu cu cei drepti și curați cu inima! Căci Ion Gheorghe era un om fără de vicleșug.

Pentru toate aceste amintiri frumoase și pentru felul în care ne-a slujit și iubit, îi păstrăm o frumoasă aducere-aminte și rugăm pe Dumnezeu să-l numere cu sfinții și să-i mângâie familia greu încercată în aceste momente.

Dumnezeu să-l ierte! ❖

Părintele Dinu

Întipărește-ți în inima ta crucea

Nimeni, dar, să nu se rușineze de cruce, simbolul sfânt al mântuirii noastre, capul bunătăților, pentru care trăim și pentru care suntem! Ca pe o cunună așa să purtăm crucea lui Hristos! Prin cruce se săvârșesc toate cele ale noastre. Dacă trebuie să te naști din nou, crucea este alături!

● Dacă trebuie să te hrănești cu hrana aceea tainică, dacă trebuie să te hirotonești, dacă trebuie să faci orice, pretutindeni este alături de noi crucea, semnul biruinței! De aceea o scriem cu multă râvnă și pe case și pe ziduri și pe ferestre și pe frunte și în cugetul nostru. Crucea este semnul mântuirii noastre, al libertății noastre obștești, al blândeții Stăpânului nostru, că „S-a adus ca o oaie spre junghiere.” (Isaia 53, 7; Fapte 8, 32)

● Când îți faci semnul Crucii gândește-te la tot ce s-a petrecut pe cruce și stinge mânia și toate celelalte patimi. Când îți faci semnul crucii umple-ți fruntea cu multă îndrăznire, fă-ți liber sufletul. Știi, doar, care sunt acelea care-ți dau libertatea! Pentru aceasta și Pavel, îndemnându-se la asta, adică la libertatea ce nu se cuvine nouă, așa ne-a îndemnat; amintind de cruce și de sângele Stăpânului a spus: „Ați fost cumpărați cu preț! Nu fiți robi oamenilor!” (I Cor. 7, 23) „Gândește-te, ne spune Pavel, la prețul dat de Domnul pentru tine și nu fi rob nici unui om!”

Pavel numește crucea preț. Nici nu trebuie să o facem așa de mântuială cu degetele, ci mai întâi să o facem cu inima cu multă credință. Dacă-ți faci așa cruce pe față, nu va putea sta alături de tine nici unul din demonii cei necurați, că vede sabia care i-a dat lovitura, vede sabia cu care a fost lovit de moarte.

● Întipărește-ți deci în inima ta crucea, strânge în brațe crucea, semnul mântuirii sufletelor noastre! Crucea aceasta a mântuit lumea, a întors lumea la Dumnezeu, a alungat rătăcirea, a adus din nou pe lume adevărul, a prefăcut pământul în cer și a făcut pe oameni îngeri. Din pricina crucii demonii nu mai sunt înfricoșători, ci ușor de dis-

prețuit. Nici moartea nu mai este moarte, ci somn. Din pricina crucii toate puterile care ne purtau război au fost aruncate la pământ și călcate în picioare. Dacă cineva te va întreba: „Te închini Celui răstignit?”, răspunde-i cu glas plin de bucurie și cu fața veselă: „Da, mă închin și nu voi înceta vreodată de a mă închina!” Dacă râde de tine, plânge-l, pentru că e nebun! Mulțumește Stăpânului că ne-a dat niște bunătăți ca acestea pe care nimeni nu poate să le cunoască fără descoperire de sus. Acela râde pentru că „omul trupesc nu primește pe cele ale Domnului” (I Cor. 2, 14).

Sf. Ioan Gură de Aur

Omilia LIV din „Omiliile la Matei”

- extrase

ORARUL CENTRULUI PAROHIAL PENTRU COPII ȘI TINERET

Ziua	Ora	Meditații	Cine răspunde
Luni	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰ 16 ³⁰ -17 ³⁰ 18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Limba română cl. a VIII-a, Prof. Ciobă Cristina Geografie - clasa a XII-a, Prof. Dobre Cristina Matematică - clasa a VIII-a, Prof. Stuparu Germina	
Joi	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Limba română / matem. clasa a IV-a, Prof. Ruscescu Georgeta	
Sâmbătă	14 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Matematică - clasa a VIII-a, Ing. Tomescu Paul	

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 11-17 MARTIE 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 11 martie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a din Post (a Sfinței Crucii) – Luarea crucii și urmarea lui Hristos) – Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 14 martie	08 ⁰⁰ -09 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite Sfântul Maslu
Vineri 16 martie	08 ⁰⁰ -09 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 17 martie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea morților; citirea sărindarelor Vecernie
Duminică 18 martie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a din Post (a Sf. Cuv. Ioan Scărarul)(Vindecarea fiului lunatic; Predica de pe munte; Fericirile) – Utrenia, Sfânta Liturghie

Ne îndreptăm spre jumătatea Postului Mare. Rugăciunea, postul, slujbele sunt cele cu care ne îndeletnicim în această perioadă. Și suntem mai deschiși către cuvântul tâlcuit, către hrana spirituală pe care o primim cu mai multă dorire în urcușul spre Cruce, spre cea care ne odrăsește iertarea păcatelor și mântuirea.

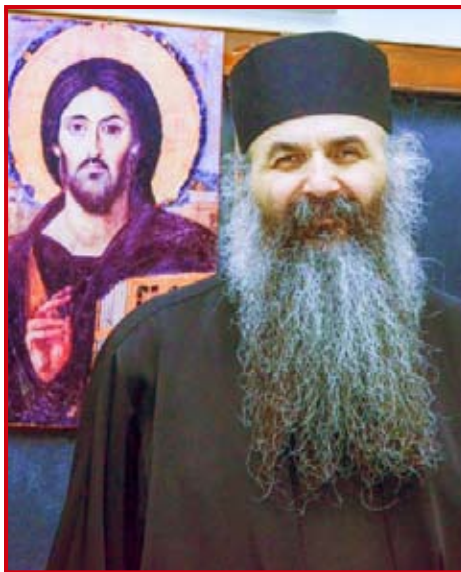
Așadar, astăzi 11 martie, orele 18, avem doi invitați deosebiți: Părintele stareț Ioan Cojanu de la Mănăstirea Sfântul Ioan Botezătorul - Alba Iulia și eseistul și publicistul creștin Costion Nicolescu. Tema, potrivită Duminicii a 3-a din Post, a Sfintei Cruci: „Dacă nu S-ar fi coborât, nu S-ar fi înălțat”. Ne aduce mai aproape de Înviere, dându-ne un sens mai adânc al ostanelilor postului și al modului în care trebuie să ne apropiem de praznicul pascal. Ca să ne folosim cu adevărat, trupește și sufletește, de mirifica perioadă a Postului Sfințelor Paști.

Credința începe acolo unde omul simte nevoia de Dumnezeu

Părintele stareț Ioan Cojanu este mai puțin cunoscut de noi. Dar este căutat de mulți fii duhovnicești, iar tinerii aleargă să primească de la dânsul îndrumarea potrivită. De aceea, A.S.C.O.R-ul organizează conferințe la care sunt prezenți mulți tineri.

Părintele Ioan Cojanu s-a născut în Cașolț, Sibiu în anul 1959. Înainte de a se călugări, a fost preot celib, slujind timp de nouă ani în parohia Măguri - Răcătău, județul Cluj. A cunoscut un duhovnic deosebit, pe Părintele Gavriil Miholca de la Mănăstirea Nicula (1943-1988). Părintele Gavriil a fost și el preot celib, apoi a viețuit la Mănăstirea Nicula, călugărindu-se cu puțin înainte de a-și încheia viața, răpus de cancer. S-a luptat timp de 15 ani cu această cruntă boală. I-a fost model în toate Părintelui Ioan Cojanu. Pe chipul părintelui Ioan, adesea luminat de un zâmbet ca de copil, vei desluși blândețea, pacea și bucuria. De la duhovnicul său a învățat că suferința nu trebuie să ne sperie, ci ea trebuie privită ca o condiție pentru întâlnirea cu Hristos, și deci devine un motiv de bucurie.

Uneori suferința îți netezește drumul spre credință. Alteori chiar suferința îi îndepărtează pe oameni de Dumnezeu. De aceea Părintele Ioan Cojanu ne spune: „Dacă un om nu a crezut și a devenit credincios prin suferință, înseamnă că avea în sufletul său credința, dar nu o cunoștea și nu o lucra. Suferința nu-l transformă din necredincios în credincios, ci doar îl face să-și descopere credința. Până la urmă, toți oamenii au vocația credinței, dar trebuie să

o descopere și, mai mult, să nu o ucidă. Dumnezeu ne-a oferit un enorm privilegiu, care este totodată și o imensă primejdie: libertatea. Pentru ca, în mod liber, să-l alegem pe El. De altfel, credința nu este altceva decât capacitatea omului de a-L descoperi pe Dumnezeu, care vine tot de la Dumnezeu. În virtutea libertății, poți să intri în legătură cu Dumnezeu sau poți să te îndepărtezi de Dumnezeu, până la a-i nega existența și a te autoconvinge că nu există. Sunt oameni care au primit credința în copilărie, dar nu numai că nu au lucrat-o, ci au distrus-o sistematic, în sensul că, în mod conștient, au refuzat căile deschise, într-un fel sau altul, de către Dumnezeu, prin care să-și descopere și să-și cultive credința. Omul se naște cu capacitatea de a crede, pe care o descoperă și o cultivă cum descoperă și cultivă capacitatea de a vorbi. Credința începe acolo unde simte nevoia de Dumnezeu, când simte că nu poate trăi fără Dumnezeu. Numai cel ce-L cunoaște - sigur, prin credință - pe Dumnezeu cunoaște libertatea față de suferință. Aceasta devine o scară, o lucrare, un instrument al desăvârșirii noastre, al apropierii noastre de Dumnezeu, al urcușului duhovnicesc.” (Formula As, nr. 1049)

Căutând tainele, dăruind frumusețe

Cu siguranță însă pe scriitorul Costion Nicolescu îl știu și îl îndrăgesc mulți dintre noi. Căci aparițiile sale la diverse televiziuni sau la radio, numeroasele articole din diverse publicații, cărțile scrise, sunt tot atâtea prilejuri de a face cunoștință cu domnul Costion Nicolescu.

Să spunem că activitatea sa profesională este marcată în mare măsură de anii petrecuți ca cercetător științific la Muzeul Țăranului Român. Dar vocația sa spirituală

l-a îndeamnat să-și desăvârșească studiile teologice la Institutul de Teologie Ortodoxă Saint Serge din Paris cu un doctorat în teologie cu o teză publicată în țară cu titlu: „Hristos - Adăpostul, veșmântul, hrana, doctorul și leacul omului și al omenirii pe calea mântuirii (Conținutul spiritual al nevoilor trupești vitale, la Sfântul Efreim Sirul)”

V-aș pune în față doar câteva titluri din cărțile pe care le-a scris Costion Nicolescu, fără a ține cont de domenii, tematică, cronologie sau importanță: Sufletul între rai și iad (2016); Carte pentru îndrăgostiții care vor să se împrietenească (2014); Părinți și icoane din Sfântul Munte (2015); Sfântul Mare Prooroc Ilie Tesviteanul (2016); “Zeul toleranței” și descreștinarea creștinismului. O perspectivă ortodoxă; Mic tratat de iubire urmat de alte iubitoare studii și eseuri; Părintele Iachint al Putnei; Sarea Pământului - Încrucșări, întâlniri, însoțiri; Un preot de foc. Părintele Iulian.

Să mai amintim de sutele de materiale scrise de Costion Nicolescu care și-au găsit locul în publicații diverse, de la cele de spiritualitate creștină până la cele culturale: Lumina, Lumina de duminică, Deisis, Renașterea, Altarul Banatului, Scara, Chemarea credinței, Orthografitti, Lumea monahilor, Formula AS, Ortodoxia, Alfa și Omega (fostul supliment de spiritualitate creștină al Cotidianului - la care a fost editor la peste 60 de numere), Vestitorul Ortodoxiei, Revista Muzeelor, Tabor și multe altele.

Scriitor, eseist, cercetător, poet, Costion Nicolescu îmbină în egală măsură cultura academică cu verbul bine scris sau rostit și cu taina poeziei ce se simte prezentă în multe din scrierile sale. De aceea este o mare bucurie să-i citești lucrările sau să-l auzi vorbind. ❖